

den ærede Rigsdagsmands Side. — Dernæst beklager jeg meget, at den ærede Rigsdagsmand, idet han vel huffede paa, at jeg med Hensyn til § 6 havde talt om et Princip, nemlig det, at skaffe endeel underordnede Embedsmænd bort, da ogsaa anvendte Ordet Princip paa hvad jeg havde yttret om de foregaaende Paragrapher. Jeg har med Hensyn til dem talt om Bestemmelser ikke om Principer.

Sfcherning: Jeg vil hverken gjøre det Ene eller det Andet, men overlade til det ærede Medlem at læse, hvad han kunde have læst.

Schiern: Jeg skal ogsaa i Betragtning af Udføreligheden af det Foredrag, som Thinget nys hørte, indskrænke mig til nogle enkelte Bemærkninger, som henstilles til dets Velvilje. Jeg skal saaledes ikke indlade mig paa de Uttringer, der ere fremkomne om det finantstille Hensyn i Almindelighed, som vel kunde stille sig noget forskjelligt efter de forskjellige Leiligheder, som forskjellige Livsforhold give til derom at danne sin Dom; derimod maae jeg i Forbigaaende bemærke med Hensyn til et andet Hensyn, som blev gjort gjældende af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Sde Valgfreds (Kimestad), nemlig Hensynet til den saakaldte Hælsstat, at jeg ikke skjønner, hvorledes dette Hensyn nu kan være blevet noget saa Afgjørende; thi efterat den ommeldte Hælsstat som igjennem i dens nuværende Skikkelse, har jo Rigsdagen vedtaget Lovningelov, og det Hensyn, som han søgte at gjøre gjældende, maatte jo da allerede tidligere have modsat sig i begge Thing enhver saadan Lovs Behandling.

Det vil være i det ærede Things Erindring, hvorledes Slutningen af Grundlovens § 22, der omhandler Embedsmændenes Stilling i Almindelighed, ender med de bekendte Ord, at Undtagelser for visse Classer af Embedsmænd bestemmes ved Lov. Det er paa den anden Side ogsaa bekendt nok, at dette Tilfagn endnu ikke er blevet gennemført til nogen virkelig Sandhed. Dengang Grundloven forhandlede i denne Sal, blev det frem-

hævet, hvorledes man andtsettes, navnlig i det Land, hvorfra det constitutionelle Liv er udgaaet, vilde betragte det som en Urimelighed, naar man om dem, der være ansatte i Kirken eller Skolens Tjeneste, hvor store Midler der endog fra gammel Tid i England ere henlagte til hine Formaal, ligesom vilde bruge Ordet: „Emploierede“, som man ellers der bruger om Embedsmænd. Man henvisste til, hvorledes de to nordiske Nabolandes Grundlove derfor viselig ordnede Forholdet, hvorledes de, i Betragtning af det Omfang, hvori en vis nordisk Sprogbrug hos os bruger Ordet Embedsmænd, viselig have gjort den store Hovedforskjel mellem de forskjellige Grupper af de saakaldte Embedsmænd, uagtet det maaskee kunde findes, at man i et eller andet enkelt Tilfælde er gaaet for vidt i hos dem at undtage Embedsmænd fra den ministerielle Vilkaarlighed. Det blev engang her i Salen fremhævet af Ordsted, hvorledes for Tiden en Mængde Forretninger betragtes som Embeder, der egentligen ikke ere det; i Modsatning til, hvad man for nogle Dage siden kunde høre i denne Sal, da Præsterne ligesom karakteriseredes som „Statens Embedsmænd“, blev det dengang ligeledes af Ordsted erindret, at Embeder ved Kirken og Skolen egentlig ikke kunne kaldes Statsembeder. Man kan i Forbigaaende tilføje, at Ordet Embedsmænd tidligere, ja endog af Sprogbrugen, var blevet gjort til en saa udbredt Benævnelse, at alle Haandværkerne i denne By idelig kaldtes Embedsmænd; i Anordningen eller Stadsretten for Kjøbenhavn og andre Kjøbstæder kan man jo om Haandværkerne finde Uttringer som disse: at „hver Embedsmænd skal nære sig af sit Embed“, eller at „Bageren, som ikke bage godt Brød, maae ikke bruge deres Embed“. Men selv om nu Slutningen af § 22 i Grundloven snart bliver til virkelig Sandhed, om ogsaa de saakaldte Embedsmænd, som Grundloven fortrinsviis ved hiin Bestemmelse tilfattede, nemlig Sagførere, Advocater, Kirken og Skolens Embedsmænd, ved udtrykkelige Normer blive undtagne, saa bliver der dog den store Mængde af Statens egentlige Embedsmænd tilbage, og da navnlig — det var derpaa, jeg vilde tilføje mig at henlede Opmærksomheden — ogsaa